Найстрашніша клятьба — полюбити раба!

І. Франко

Найстрашніше – не вмерти, жахливо не жити.

Страшно згаяти час і людей не любити.

У словах і у снах не знаходити суті.

Вільні руки тримати, немовби ті скуті.

Страшно падати? – Ні, найстрашніше лежати.

Від сумління втекти, «щиру» радість зіграти.

Так, жахливо в собі загубити людину.

Дати волю журбі, лити сльози невпинно…

Страшно жити в неволі одвічних ілюзій,

Обіймать ворогів, сторонитися друзів.

Найстрашніше у рабстві гнітючому скніти

І цю рабську покору в собі полюбити!

Я тромб у серці Бога

Я не народ, я лиш його судина,

Я пил століть, я спрага, я билина…

Я не Мойсей, я лиш його дорога

З пітьми, із рабства – до самого Бога!

Я не скала – я скалка, я тривога,

Бо битися у скроню вже знемога…

Коли пульсую – хтось лиш завмирає.

Ти голос чуєш – а мене немає.

Мої шляхи – досліджені і збиті.

Мої любові – в твори перелиті.

Хто ж там?! Це ти у черзі ночі?

Шукаєш слово стримано пророче…

Кричиш, волаєш – а тебе не чують!

Нуртують волю – ніби сталь гартують.

Зів’яле листя – то чуття торішні…

Нестигли на гіллі засохли вишні.

Нехай трембіти не про смерть віщують!

Хай ще почують! Хай мене почують!

Я не народ – я тромб у серці Бога!

А серцю битися знемога вже, знемога…

Як много важить слово,

Одно сердечне, теплеє слівце!

І. Франко

Ми слово чуємо з народження від мами,

Любов говорить ніжними словами.

Нас мудре слово сонцем зігріває,

І хворого теж слово підіймає.

Зоріє слово рідне, українське -

Гнітить, ламає покручем чужинське.

Ти можеш знати інших мов багато,

Не можна, друже, рідну забувати!

У нашім слові – шум карпатських буків,

Ясне сузір’я мелодійних звуків.

Дніпра прадавнього могутня сила.

У слові пташечка гніздечко звила.

Душею в слові можна відродитись.

Без нього в світі легко загубитись.

Бо хто ж безмовного колись почує?

Народ німий усе життя кочує…